

Bilag 3 e.

KØBENHAVNS VÆRGERAAD.

Ifølge Kapitel I, § 1, i det Udkast, som er udarbejdet af Socialministeriets Børneværnsudvalg, udøves det offentlige Børneværn indenfor hver Kommune direkte af det sociale Udvalg, idet der dog gælder særlige Regler for større Byer.

Det sociale Udvalg er valgt af Befolkningen selv, det er udgaaet af Befolkningens brede Lag.

I København oprettes der et Børnenævn til at deltage i Behandlingen af Sager om Fjernelse af Børn fra deres Hjem, medens Forsorgen forøvrigt udøves af Magistraten.

I Modsætning til, hvad der er Tilfældet udenfor København er det i København een Institution, der beslutter Fjernelsen og en anden Institution, der iøvrigt udøver Forsorgen, en Institution, der ikke er udgaaet af Befolkningens brede Lag.

Københavns Værgeraad, der i 7½ Aar har arbejdet efter Værgeraadsloven af 12. Juni 1922, der i Modsætning til Lov af 14. April 1905 lod Værgeraadet beholde Forsorgen over de Børn, det fjernede, har i disse Aar kunnet spore en voksende Tillid i Befolkningen til Værgeraadet og dets Arbejde. Denne Tillid skyldes den Omstændighed, at Forældrene ved, at det er Folk af samme Samfundslag, som de selv, Folk, de kender og har Tillid til, som ikke blot bestemmer, hvad der skal ske (om der skal finde forebyggende Foranstaltninger Sted, eller om Barnet skal fjernes fra Hjemmet) men som ogsaa vedbliver at have Ansvaret for Barnet og Bestemmelsesretten med Hensyn til dets Fremtid.

Ifølge det tilsendte Udkast til særlige Regler vedrørende København og andre større Kommuner faar det læge Element ikke alene mindre Indflydelse, end det nu har, men det faar endogsaa mindre Indflydelse end det havde ifølge Loven af 14. April 1905. Børnenævnet bestemmer kun, om der skal foretages Fjernelse eller ikke.

Misfornøjelsen med Loven af 1905 hidrørte fra, at Overværgeraadet overtog Forsorgen over de af Værgeraadet fjernede Børn. Det gjorde Fjernelsen sværere. Det var ikke muligt ved Fjernelsen at give Forældrene noget som helst Tilsagn. Ganske vist er det ogsaa nu meget begrænset, hvad man kan love, fordi man ikke ved, hvordan Forholdene vil udvikle sig, men der er dog altid en Del Tilsagn, man kan give. Og det gør en stor Forskel, om det er den, som har Magten, der giver Tilsagn eller kun en Institution, der siger, at en anden Institution nok vil gøre saadan eller saadan, eller at man skal henstille et eller andet til denne Institution. At Forsorgen var taget fra de Mennesker, Forældrene var kommet i Forbindelse med ved Fjernelsen, gjorde ogsaa Forsorgen sværere. Forældrene havde mindre Tillid.

At Børnenævnet kun kan træffe Beslutning om Fjernelse, er yderligere uheldigt og tilmed upraktisk. Der er ikke Tale om Straf, men om Opdragelse; der er ikke Tale om en Anklaget, der skal kendes skyldig eller uskyldig. Der er Tale om et Barn, der er blevet daarligt behandlet eller har gjort noget galt. Det gælder om at finde ud af, hvordan